

ἀλλ' ἀφοῦ συκοφάντες ἐχθροὶ φωνασκοῦν
 στοὺς γοργόγνους μπρὸς Ἀθηναίους
 πὼς τὴν πόλιν μας τάχατε αὐτὸς περιγελᾷ,
 τὸ λαὸ μας πὼς τάχα τὸν θρίζει,
 σὲ Ἀθηναίους ἀλλαξόγνους τώρα μπροστὰ
 τὴν ἀπάντησιν θέλει νὰ δώσει.
 Ἀγαθὰ ἓνα σωρὸς ποιητῆς μας σ' ἐσᾶς
 λέει πὼς ἔφερε· αὐτὸ ὑποστηρίζει·
 λόγια ξένων πολὺ σὰς πλανεύανε πρὶν,
 κολακεῖες καὶ φευτιές σὰς εὐφραῖναν,
 γιὰ πολίτες περνούσατε πρῶτα χαζοί·
 σ' ὅλα τοῦτα ἔχει βάλλει ἓνα τέρμα.
 Γελασιᾶς πρῶτος πρῶτος ὁ τρόπος αὐτός·
 οἱ ἀντιπρόσωποι ἐδῶ τῶν συμμάχων
 «ὦ Ἰστέφανη Ἀθήνα» φωνάζαν, κι ἐσεῖς,
 σὰν ἀκούγατε αὐτὰ τὰ στεφάνια,
 καμαρώνατε κι, ὅλοι χαρά, στὰ σκαμνιά
 ποὺ καθόσαστε ἀγγίζετε μῶλις.
 Τὴν Ἀθήνα ἄν γαλίφης κανεῖς λαμπερὴ
 τὴν δνᾶμαζε, ἔ, ὅ, τι ποθοῦσε
 τοῦ τὸ δῖνατ' ἐσεῖς, γιὰ νὰ πεῖ «λαμπερή»,
 μὴν δξία ποὺ τὴν ἔχει ἡ... σαρδέλα.
 Μὲ τίς πράξεις του αὐτὲς ὁ ποιητῆς μας καλὰ
 πλῆθος ἔκαμε, κι εἰδεξε ἀκόμα
 πὼς στίς σύμμαχες πόλεις περνάει ὁ λαός,
 ἡ ἔξουσία σὰν ἀνῆκει στὸ δῆμο.
 Ἔτσι αὐτοὺς ποὺ θὰ φέρνουνε τώρα κι ἐμπρὸς
 ἀπὸ χῶρες συμμάχων τοὺς φόρους
 θὰ τοὺς ἐλέπετε νὰ ῥχονται ἐδῶ, τὸν ποιητὴ
 τὸ λεβέντη ποθώντας νὰ δοῦνε
 ποὺ δὲ δέλιεσε νὰ ὄγει νὰ πεῖ τὸ σωστὸ
 στῆς Ἀθήνας μπροστὰ τοὺς πολίτες.
 Καὶ τῆς τόλμης του αὐτῆς ἔχει ἡ φήμη ἀπλωθεῖ
 τόσο πέρα στὸν κόσμον, ποὺ ὁ μέγας
 βασιλιάς τῶν Περσῶν, σὰν ἐξέταζε αὐτὴ
 τὴν πρεσβεία ποὺ ἔχε πάει ἀπ' τῆ Σπάρτη,

πρῶτα πρῶτα τὴ ρώτησε ποιὸ ἀπὸ τοὺς δύο
 ξεπερνῶνε τοὺς ἄλλους στὸ στόλο,
 μὰ τὸ δεύτερο ρώτημα: αὐτὸς ὁ ποιητῆς
 ποιὸς νὰ μάλωσε πιότερο τάχα;
 Γιατὶ τούτης τῆς πόλης, ὡς εἶπε, ὁ λαός
 ὁ καλύτερος πιά θὰ ἔχει γίνει
 καὶ στὸν πόλεμο ἐκεῖνος θὰ θρεῖ νικητῆς,
 συμβουλᾶτορα τέτοιον σὰν ἔχει.
 Νὰ γιατί σὰς προτείνουν εἰρήνην, γιατί
 σὰς ζητοῦν νὰ τοὺς δώσετε πίσω
 οἱ Σπαρτιάτες τὴν Αἴγινα· αὐτοῦ τοῦ νηιοῦ
 μὴ θαρρεῖτε πὼς ἔχουν τὴν ἔγνοια·
 653
 ἔνας εἶν' ὁ σκοπός τους: αὐτὸ τὸν ποιητὴ
 νὰ σὰς πάρουν. Μὰ ἐσεῖς μὴ δεχτέτε
 νὰ σὰς φύγει ποτέ, νὰ χαθεῖ ὁ κωμικὸς
 ποὺ τοῦ δίκιου ὁ ὑπέρμαχος εἶναι.
 Καὶ σὰς τάζει, διδάγματα πάντα καλὰ
 νὰ σὰς λείει, ποὺ εὐτυχία νὰ σὰς φέρνουν·
 κολακεῖες, γαλιφιές καὶ μισθῶν πλανερές
 ὑποσχέσεις ἐκεῖνος δὲν ξέρει·
 ἀπὸ ἐπαίνους πολλοὺς καὶ τερτίπια μακριά,
 τοῦ σωστοῦ θὰ νὰ δάσκαλος πάντα.
 Νὰ ἡ ἀλήθεια, κι ὁ Κλέωνας κρυφές, δολερές
 ἄς μοῦ στήγει ὅσες θέλει κακές μηχανές·
 τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκιο σ' ἐμένα κοντὰ
 θὰ νὰί πάντα· στὴν πόλιν ἀντικρὺ καθαρὸς
 πάντα ἐγὼ θὰ σταθῶ, καὶ ποτέ, οὔτε στιγμὴ,
 σὰν τὸν Κλέωνα δειλός, ξεσκισημένος.
 ὁρ. Ἀχαρνικὴ Μούσα ἐσύ,
 ἔλα σ' ἐμὲ φλογερὴ
 μὲ τῆς φωτιάς τὴν ὀρμὴ καὶ μὲ τόνους γερούς·
 ὅπως ἡ σπῖθ' ἀπ' τὰ κάρβουνα
 τὰ πουρναρίσια πετιέται ψηλά, σὰ φυσῶν δυνατά,
 τότε ποὺ δίκλα εἶν' ἐκεῖ ἀκουμπισμένα λιανόφαρα
 κι ἄλλοι χτυποῦνε θασιότικη σάλτσα